Bréf frá Íslandi

(Framh. frá 2. bls.)

með ríkisþingið íslenzka. Eins og til stóð var það sett 1. júlí með guðsþjónustu og fjálgleik, "til kyntum boðskap konungs; en svo vantaði fjóra þingmenn, og fóru því allir hinir 36, að leita þeirra. Talið óvíst að þeir komi nokkurntíma fram; nú er sá 5. og spyrst ekkert til þeirra. En búist er við að þingmenn vilji hafa kaup sitt fyrir að leggja sig svona í hættu, enda óþarft fyrir fullvalda þjóð að klípa svo við neglur sér kaup duglegra verkamanna, þar sem tekjuhallinn er ekki nema hálf miljón áður en þingmenn eru ræstir út. Annars verður þingið látið liggja á milli hluta þar til síðar.

Sósíalismi.

Undir ýmsum nöfnum birtist nú hin spilta og afvegaleidda jafnaðarmenska í heiminum. Eru það margt viltar hugsjónir, sem að líkindum leiða til alheims bölvunar og eyðileggingar með tímanum. Þetta er líka afar hentugur sproti til að slá á strengi hins lægri hluta þjóðanna, sem ýmist fyrir ofvaxnar lífskröfur eða spilta æfi eru á vonarvöl; vantar brauð og fé, en kann hvorugt að hagnýta sér réttilega. Bara þetta: að eiga jafnt. Það gæti eigi orðið degi lengur, því hingað til hafa ýmsir verið byrðarauki hinna, eins oft sjálfrátt, og mundu verða það, að eins mismunurinn sá: í fyrra tilfellinu náðarbrauð, en í hinu síðara hernám eða falskt löghald. Út af fyrir sig er ómögulegt að mótmæla því, að sumir eru að náttúrufari beint skapaðir til að framleiða, ávaxta og stjórna, en aðrir til að eyða og brenna, og þar hæfir asnanum svipan og hestinum beizlið. Má vera, að framtíðin beri það í skauti sínu, að göfga megi svo fólkið, að lambið og ljónið geti búið saman; en hræddur er eg um að úlfurinn reki fram í ættir, að vatnið hafi verið saurgað fyrir honum. Tvö hjálparmeðöl eru viðleitni við vitfirringu þjóðanna, sem sé útilokun áfengis og neimilisfesta.

Þ. á G.

Aðalfundur Eimskipafélagsins

Aðalfundur Eimskipafélags Íslands var haldinn hér í gær (28. jún[illegible]). Fundurinn var haldinn í [illegible]armannahúsinu og settur kl. [illegible] h. af formanni félagsstjórnar[illegible], Sveini Björnssyni.

[F]undarstjóri var kosin Jóh. Jó[illegible]nesson bæjarfógeti með lófa[illegible]a, samkv. till. formanns. Fund[ar]stjóri kaus fyrir fundarskrifara Magnús Gíslason cand. jur., aðstoðarmann í stjórnaráðinu.

Fundarstjóri úrskurðaði að fundurinn væri löglega boðaður skýrði frá því, a ðaðgöngumiðar hefðu verið afhentir að fundinum fyrir 784,200 kr. af hlutafé félagsins (landssjóður 100 þús., Vestur-Íslendingar 118,325 og aðrir hluthafar 565,875) eða 46,6 % og væri fundurinn því ályktunarfær.

Formaður gaf síðan skýrslu um störf félagsins á umliðnu ári, hag þess og horfur og vitnaði til prentaðrar skýrslu stjórnarinnar þar um og yrði of langt mál að rekja þá skýrslu hér, en einstaka atriðis verður síðar getið. En út af þessari skýrslu spunnust all-langar og heitar umræður um fyrirhugaða húsabyggingu félagsins.

Fyrstur tók til máls Ragnar Ólafsson konsúll frá Akureyri. Þótti honum of geist farið og heimildarlaust að ráðast í svo stórt án samþykkis aðalfundar.. B. H. Bjarnason tók í sama streng og lagði fram tillögu til fundarályktunar um að víta stjórnina fyrir tiltækið og skora á hana að leggja fyrir næsta fund tillögu um breytingu á lögum félagsins í þá átt, að verksvið stjórnarinnar skuli að eins vera að annast "dagleg störf". —

Formaður hélt uppi svörum fyrir stjórnina. Hann benti á það, að stjórnin hefði óátalið af aðalfundum keypt hús og lóðir og bygt dýr geymsluhús, án þess þó að samþykkis aðalfundar væri leitað. Ef leita hefði átt samþykkis aðalfundar til þessarar húsbyggingar, hefði hún tafist um eitt ár. Það væri óhjákvæmilegt að byggja skrifstofuhús fyrir félagið og stjórnin hefði talið það arðvænlegra að byggja það eins stórt og leyfilegt væri samkvæmt byggingarsamþykt bæjarins, smærri hús væru tiltölulega miklu dýrari.

Enn tóku nokkrir fundarmenn til máls á móti húsbyggingunni, Ragnar Ólafsson tvisvar eða oftar, Pétur Ólafsson konsúll, Otto Tulinius konsúll, Jón Laxdal, Árni Eggertsson og séra Magnús Bjarnason á Prestsbakka. En auk formanns tók ritari félagsins Jón Þorláksson til máls, stjórninni til varnar og ennfremur Páll kennari Jónsson frá Hvanneyri Jakob Möller og Sigurjón Jónssan hafnargjaldkeri.

Þau urðu úrslitin, að samþykt var tillaga frá E. Nielsen framkv.-stj. um að heimila stjórn og framkv.stjóra að byggja húsið eins og þeim litist hagkbæmast og arðvænlegast fyrir félagið og var sú tillaga samþykt í einu hljóði.

Eftir það fór fundurinn friðsamlega fram. Reikningarnir voru samþyktir í einu hljóði. Tillögur um skiftingu ársarðsins, sem birtar hafa verið hér í blaðinu, sömuleiðis, með þeim breytingum að eins, að 15,000 kr. skyldu lagðar fram til styrktar þeim, sem mest tjón biðu af Kötlugosinu og 4500 kr. greiddar stjórninni sem aukaþóknun, en upphæðir þessar takist af upphæð þeirri, sem flytjast átti til næsta árs.

Frv. um reglugerð fyrir eftirlaunasjóð félagsins var samþykt í einu hljóði óbreytt..

Tillaga stjórnarinnar um að láta byggja eitt eða tvö skip, auk strandferðabáta, sömuleiðis.

Í stjórn voru kosnir.

Sveinn Björnsson, með 20,644 atkv.

Halldór Kr. Þorsteinsson, með 16,442 atkv.

P. A. Ólafsson, með 12,444

Voru þeir Sv. B. og H. Kr. Þ. endurkosnir.

Úr hóp Vestur-Íslendinga voru kosnir:

Árni Eggertsson, með 12,497 atkv. og

Jón J. Bíldfell með 6017 atkv.

Endurskoðandi var endurkosinn í einu hljóði, Þórður Sveinsson kaupmaður og vara-endurskoðandi Guðm. Böðvarsson kaupmaður.

Var síðan fundi sltið kl. 8.50 síðdegis.

(Vísir.)

Dvöl mín meðal Eskimóa.

(My life with the Eskimo. New York 1913.)

Eftir **Vilhjálm Stefánsson.**

(Iðunn 1919.)

Rit þetta ræðir um aðra rannsóknarferð Vilhjálms Stefánssonar, er hann fékk hugmyndina að á árunum 1906—07, á meðan hann var á fyrstu ferð sinni í heimskautalöndunum.

Fyrst var í ráði, að hann fylgdi Leffingwell sem mannfræðingur á rannsóknarferð hans; en svo kom þeim saman um, að V. St. færi niður með Mackenzie-fljóti og hitti hann á Herscheleyju, 20 d. mílur vestur af fljótsmynninu. En skipið komst aldrei svo langt, og því gerði V. St. ferðina upp á eigin spítur, búinn eins og Evrópumaður, í léttum sumarklæðum, með byssu, skotfærum og myndavél. Og þannig stóð hann uppi, 50 d. mílur fyrir norðan heimskautabaug, þá er hausta tók, en þó fastákveðinn í því, að snúa ekki heim aftur, heldur leita hælis hjá einhverjum gestrisnum Eskimóum og semja sig algerlega að þeirra siðum. Og þetta var einmitt eins og hann gat helzt kosið:

"Nú varð mér fátækt mín mesta happið; eg var hvorki fjáður né voldugur eins og hvalveiðaskipstjórarnir og hinir ríðandi lögregluliðar, svo að engin ástæða var til að hossa mér eða sýna mér stimamýkt. Eg hafði engin sýnileg ráð, og það sem þeir því gerðu fyrir mig, gat ekki verið í von um neina endurþágu. Þeir tóku mig á heimili sín og sýndu mér gestrisni og hæversku, en rétt eins og eg væri þeirra jafningi. Þeir fæddu mig og klæddu, en eg gekk að búsýslu þeirra og leikjum, þangað til þeim fór að gleymast það, að eg væri ekki af þeirra sauðahúsi, og fóru þá að lifa eins eðlilega eins og eg væri hvergi nærri. En fyrir bragðið bauðst mér tækifæri til að kynnast þeim alveg eins og þeir áttu að sér að vera.

Eg ætla nú ekki að fara að lýsa þessari vetrardvöl minni hér í þessari sögu, enda þótt viðkynning mín af Eskimóum þá yrði mér ekki að eins gagnleg síðar, heldur gæfi mér líka tilefni til 5 ára frekari rannsókna. Í fyrsta lagi komst eg þá að raun um, að enda þótt það væri feikilega örðugt fyrir Evrópumenn að komast niður í máli Eskimóa, þá væri það ekki með öllu ómögulegt, því í lok vetrarins var eg á heimili eins Mackenzie-Eskimóa búinn að ná all-góðri undirstöðukunnáttu í málinu. Auk þess var fólkið viðkunnanlegt. Ekki einungis svo, að það væri hugðnæmt rannsóknarefni, eins og raunar allar frumþjóðir, fyrir þann sem leggur stund á mannfræði, heldur voru þetta og glaðlyndir, öruggir og ágætir félagar. Auðvitað hefði mátt eignast óvini meðal þeirra, en þó frekar vini; það var eins og fólk flest, eins og eg og þú, en mannkostir þess þó á öllu hærra stigi en vor á meðal. Hin harða lífsbarátta þeirra við þau örðugu kjör, sem þeir áttu við að búa, hafði kent þeim að lifa saman í friði og eindrægni." (Bls. 2—3).

Þarna fékk V. St. og með hvalveiðamönnum að norðan fregnir af Eskimóum, sem um [illegible] aiður virtust ekki [illegible] við hvíta [illegible] laga sínum [illegible] orðinn leiðu[illegible]nningarprjálinu, en að öllu ágætlega vel fallinn til slíkrar ferðar, lagði því Vilhjálmur Stefánsson upp í þessa minnisverðu rannsóknarferð 22. apríl 1908.

24. júlí komu þeir að fyrsta Eskimóaþorpinu (Eskimo camp) á norðurströndinni við mynni Mackenzie-fljótsins. En þaðan fóru þeir vestur á bóginn með hvalveiðaskipinu "Karluk", til Point Barrow og lengra. Síðan aftur austur á bóginn með haustinu og lentu í Smith-flóa, mjög á móti vilja sínum. Þó héldu þeir áfram nokkru síðar til Colville og nokkru lengra austur á bóginn til að hitta dr. Anderson, en sneru síðan við vestur aftur og dvöldu tveggja mán. skeið um háveturinn í hvítra manna híbýlum í Point Barrow. 6. marz 1909 tóku þeir sig aftur upp til þess að halda austur á bóginn að hitta dr. Anderson, sem starfaði að jarðfræði- og dýrafræðisrannsóknum í Edicott-fjöllum fyrir sunnan Parter-eyju. Þeir fundust, og svo sneri Vilhj. Stefánsson um stutta stund við til Smiths-flóa og Point Barrow til þess að búa sig undir austurferðina að fullu og öllu. Svo lögðu þeir af stað austur 25. maí — dvöldu nokkra stund meðal Eskimóa við Colville-fljótið og komu til Oliktok-þorpsins 14. júlí og til Flaxmans-eyjar 5. ágúst, en til Herschels-eyjar 18. ágúst. Með "Karluk", hvalveiðaskipi, sigldi Vilhj. af stað til Cape Bathurst og varð að skilja dr. Anderson eftir, sem þá var ókominn að vestan með leifar af farangrinum, en skifti um skip og fór til Cape Parry, 25 d. mílum austur af Cape Bathurst, sem er austasta bygð hvítra manna og hálf-siðaðra Eskimóa nú á tímum. Þeir fóru þá þegar að finna ýmsar leifar, er báru vott um, að mannabygðir hefðu verið þar ekki alls fyrir löngu (um 1850 getur Vilhj. sér til), bæði niður við ströndina og á hæðunum hringinn í kring (bls. 123). Þeir höfðu nú viðdvöl nokkra í Langton-vík í suðausturhorni Franklíns flóa og þar skaut Vilhj. hinn fyrsta gråbjörn (ursus arctos richardsoni), sem er mjög sjaldgæf bjarntegund, og degi síðar fann hann hið mikla **Hortonfljót**, sem er á stærð við Hudson-fljótið. En nú byrjuðu örðugleikarnir. Nú var kominn miður vetur og Anderson, sem var kominn, en hafði verið að sækja vistir niður að ströndinni, ókominn, en engin veiði í tjaldstað og horfur á, að eitthvert slys hefði hent Anderson, en þeir feitmetislausir, sem þó ekki varð lifað án svo norðarlega, og þannig hélzt þetta fram til 10. jan. 1910. Þá barst þeim nokkuð sellýsi með þrem Eskimóum. Þá fóru þeir að leita að Anderson. Hann og einn fylgdarmaður hans höfðu þá fengið lungnabólgu og láu rúmfastir í skýlinu frammi við ströndina á Parryhöfða. — Þar og síðar fékk Vilhj. sönnur fyrir ratvísi Eskimóa og Indíána, sem er í því fólgin, að fara altaf í sporin sín, hversu mikill sem krókurinn er, ef þeir eru á ókunnum stöðum (bls. 148). "Instinct" þeirra eru engu fleiri en vor hvítra manna og þeir hvorki betur ná ver gefnir en vér svona yfirleitt. Í byrjun marz 1910 voru nú félagarnir búnir að ná sér að mestu eftir lungnabólguna. En þá voru félagar hans hinir á tjaldstöðvunum komnir á kaldan klaka af matarskorti, og það svo mjög, að þeir höfðu etið upp allar húðir hans. Horfurnar voru ekki góðar og Eskimóarnir vildu nú halda aftur vestur á bóginn. Dr. Anderson hélt nú og vestur á bóginn með suma af Eskimóunum; suma vildi Vilhj. hafa eftir við Parryhöfða, en sjálfur hélt hann nú inn í landið og fékk góða veiði ásamt hinum ágæta fél[illegible]num, Natkusiak. Þetta var [illegible] miðjan [illegible] en 21. apríl [illegible] lagði Vil[illegible]mur og félagi hans ásamt 2 [illegible]orum [illegible] upp í austur[illegible]na og var ferðinni heitið alla leið austur að Coronations-flóa, eða svo langt sem V. St. fyndist ráðlegt. En allir höfðu Vestur-Eskimóarnir geig af nágrönnum sínum í austri, ef nokkrir væru, og gengu tröllasögur af (bls. 160). Þann 9. maí komu þeir auga á rekavið á ströndinni með nýlegum axarhögg[illegible] í, sýnilega til þess að prófa, hverrar tegundar viðurinn væri, en þar eð þetta var gegnt yfir á ís um veturinn [illegible] ax [illegible] Victoriu-eyju og tún var sögð [illegible]bygð, er meginlandið, er þeir voru á, óbygt, hugði Vilhj. að eyjarskeggjar kynnu að hafa komið yfir á ís um veturinn eða vorið, til þess að ná sér í timbur. En síðar kom það á daginn, að þetta voru einmitt fastlandsbú[illegible], sem Vilhjálm grunaði að bygðu ekki langt undan. Og nú fór þeim að hitna um hjartaræturnar, V[illegible]j. af vísindamannseðlinu og af fögnuði yfir því að finna eitthvað nýtt, en félögum hans, Eskimóunum, af geig þeim, er þeim stóð af "Austanvérum". 12. maí fundu þeir "vetrarsetuhúsin",, sem voru ekki færri en 50, og þetta jók enn meir á ótta Eskimóa og fögnuð Vilhj. og svo fylgdu þeir slóðanum eftir fólkið í norðurátt næstu daga, fundu ný og ný "hús" á tveggja til þriggja mílna færi og loks komu þeir auga á þrjá selveiðara, sem sátu að selveiðum á ísnum í nokkurri fjarlægð og svo hvern af öðrum. Eftir fyrstu spurningarnar, og er þeir vissu, að þeir kæmu í friðsamlegum erindum, var þeim tekið með kostum og kynjum og farið með þá heim á stöðvarnar, og þegar reist handa þeim snjóhús og alt látið uppi við þá. Þetta var á krossmessu 1910. Og þessir menn sögðu, Vilhjálmi af "hvítu Eskimóunum", er byggju næst fyrir norðan sig. En nú er bezt að Vilhjálmur taki sjálfur til máls:

I.

Fyrsti dagur minn meðal hinna svonefndu Dolphin og Union Straits Eskimóa var sá dagur í öllu lífi mínu, sem eg hafði hugsað til með mestri eftirvæntingu, því að hann bar mig, sem hafði lagt stund á mannfræði og þó sérstaklega á það að kynnast frumþjóðunum, til þjóðar löngu liðinna tíma. Connecticut-maðurinn í sögu Mark Twains hafði lagst til svefns á 19. öldinni og hvarflað aftur til tíma Artúrs konungs og kappa hans, er þeir riðu á skóga í glymjandi hertýgjum, til þess að bjarga fögrum frúm. Við, sem alls ekki höfðum lagst til svefns, stikuðum svo að segja út úr tuttugustu öldinni inn í land, sem bæði að menningu og andlegri atgervi var löngu á undan tímum Artúrs konungs. Þessir menn voru ekki einu sinni líkir þeim, sem Cæsar hafði hitt fyrir sér í Gallíu eða á Bretlandi; þeir líktust miklu fremur harðþjóðum þeim, sem þar höfðu verið um það bil, sem verið var að byggja fyrstu pýramidurnar á Egyptalandi. Að menn þessir skyldu byggja sama meginland og vér, með hinum mannmörgu borgum vorum, var tímavilla, sem svaraði einum tíu þúsundum ára í andlegri og veraldl[illegible] menningu. Þeir öfluðu sér viðurværis með vopnum steinaldarmanna og þarna hugsuðu þeir sínar fáu barnslegu hugsanir og lifðu þeir hinu áhættusama og erfiða lífi sínu á líkan hátt og eg gat hugsað mér, að þeir forfeður vorir hefðu lifað, er vér stöku sinnum finnum beinin úr og ólögulega muni eftir í fljótslægjum og fornum hellum. Slíkar fornleifar steinaldarmanna, sem fundist hafa hingað og þangað um heiminn, segja þeim mönnum, er eru færir um að lesa öll þau smábrot saman og fylla út eyðurnar á vísindalegan hátt, hrífandi sögu; en betra en alt slíkt hugarflug var það, sem fyrir mig hafði komið. Eg þurfti ekki að ímynda mér neitt; eg þurfit ekki annað en að horfa á og hlusta; því að hér voru engar steinaldarleifar, heldur steinöldin sjálf, karlar og konur, sem tóku okkur þarna tveim höndum með mestu mannúð og ákaflega vingjarnlega, buðu okkur inn á heimili sín og báðu okkur að vera.

Mállýzkan, sem þeir töluðu, var svo lítt frábrugðin Mackenzie-fljóts-mállýzkunni, sem eg hafði verið að læra þrjú síðustu árin á heimilum og í farkofum hinna v[illegible]stlægari Eskimóa, að við gátum þegar frá upphafi [illegible] okkur skiljanlega. Það hefir víst ekki komið oft fyrir í veraldarsögunni, að fyrsti hvíti maðurinn, sem heimsækti vil[illegible], talaði einnig mál hennar. Eg hafði því sérstaklega góða aðstöðu. Löngu [á]ður en árið var liðið var eg orðinn eins og samlandi þeirra, og við gátum þegar frá fyrstu stundu hjalað góðlátlega um alt, sem okkur varðaði. Ekkert, sem eg get sagt úr þessari norðurferð minni, mun þykja jafn-merkilegt eða jafn-mikill þekkingarauki og frásögnin um fyrsta daginn, er við dvöldumst með þessum kynþætti; en hvorki höfðu þeir sjálfir né heldur forfeður þeirra séð nokkurn hvítan mann á undan mér. — Það er þá bezt að eg segi söguna eins og hún gekk.

Eins og vorir fyrstu forfeður, óttast menn þessir tvímælalaust illa anda meira en nokkuð annað. Trúa þeir því, að þeir geti rekist á þá alstaðar og í hvers konar gervi. En þessu næst óttast þeir mest ókunnuga. Fyrsta mótið okkar var einmitt ofurlítið uggvænt og órólegt fyrir það, að þeir héldu að við værum andar; en nú voru þeir búnir að þreifa á okkur og tala við okkur og vissu, að við vorum menskir menn. Ókunnugir vorum við að vísu, en það var þá sú bót í máli, að við vorum að eins þrír á móti fjörutíu, og því var ekkert að óttast. Auk þess þóttust þeir vita, að við byggjum ekki yfir neinum svikum, eins frjálslega og einlæglega og við höfðum komið til þeirra; því, eins og þeir sögðu, maður, sem býr yfir svikum, snýr aldrei sjálfur bakinu að þeim, sem hann ætlar að koma á bak til þess að drepa.

Áður en snjóhús það var búið, sem þeir fóru undir eins að byggja handa okkur, komu börn hlaupandi frá þorpinu, til þess að segja okkur, að mæður þeirra væru búnar að búa okkur miðdegisverð. Húsin voru svo lítil, að það var ekki vel hægt að bjóða okkur saman á sama heimilið til þess að borða; auk þess var þetta ekki siður, eins og við fengum að vita síðar. Það var því farið með okkur sinn í hvern stað. Selfangarinn, sem við höfðum hitt fyrst á ísnum, tók mig heim með sér. Hugði hann, að sitt heimili væri hæfilegast til þess að veita mér fyrstu máltíðina á meðal þeirra, því að sín kona væri ættuð lengst að, vestan úr landi; voru meira að segja einhver munnmæli um það, að forfeður hennar hefðu ekki tilheyrt þessum ættstofni, heldur hefðu flutzt vestan úr landi. Hún kynni því að vilja spyrja mig einhverra frétta.

En það kom síðar á daginn, að kona hans var ekki orðmörg, þótt hún væri umhyggjusöm húsmóðir, vingjarnleg og gestrisin eins og grankonur hennar. — Fyrsta spurning hljóðaði ekki um það, hvaðan eg kæmi, heldur hvernig mér liði til fótanna, hvort eg væri ekki ofurlítið rakur og hvort hún mætti ekki toga af mér stígvélin og þurka þau yfir ljóskerinu? Hvort eg vildi ekki fara í þurra sokka af húsbóndanum og hvort ekki væri gat á vetlingunum eða jakkanum, sem hún gæti stagað saman fyrir mig. Hún hefði soðið handa mér ögn af selskjöti, en ekkert spikið, af því að hún vissi ekki, hvort eg vildi það hrátt eða soðið. Sjálf brytjuðu þau það niður í smábita og ætu hrátt; en enn héngi potturinn yfir ljóskerinu, svo það væri hægur hjá, og soðið væri það á svipstundu.

Þegar eg sagði henni að mér þætti það líka bezt hrátt, gladdi það hana mikillega. Menn líktust þá hver öðrum, jafnvel þó þeir kæmu langt að. Hún myndi því fara með mig alveg eins og hvern af sínum eigin ættstofni, sem kominn væri til þess að heimsækja hana langar leiðir að; og í raun réttri hlyti eg að vera af hennar stofni, því hún hefði heyrt að [illegible]ans Rauðhundarnir, er by[illegible] sunnar, töluðu annarlegt mál, en eg talaði að eins með litlum útlenzkublæ.

Þegar við komu[illegible], var búið að færa selskjötið [illegible] um og rauk nú af því [illegible] sem [illegible] lá á skálinni. Þá er húsmóðirin hafði orðið þess áskynja, að eg mundi hafa líkan smekk og hitt fólkið, skamtaði hún mér fram hreifann af sel, [illegible] hann [illegible] handa sér, til þess að [illegible] víst um, að ekki drypi af honum, og rétti mér hann síðan ás[illegible] sínum; næstbezta bit[illegible] hún svo bónda sínum og skamtaði hinu fólkinu á líkan hátt. Þegar þessu var lokið var enn tekinn frá biti, ef mig skyldi langa í meira; en hinu, sem eftir var, skift í fjóra parta, að því er mér var sagt, til handa fjórum fjölskyldum, sem áttu ekkert ferskt selskjöt. Litla fósturdóttirin, sem var sjö—átta ára, var ekki farin að borða, en tók nú trébretti og færði fjölskyldum þessum kjötið. Mér varð á að hugsa, að þessir fjórir bitar, sem burt voru sendir, væru mun minni en skamtur hvers okkar hinna, og að þeir sem fengju mundu naumast fá fulla saðning af; en svo sögðu hinir tveir félagar mínir mér síðar um kvöldið, að fjórir álíka bitar hefðu verið sendir af hvoru hinna búanna, og nú veit eg, að þetta var sent úr hverju húsi, þar sem eitthvað var að

(Framh. á 7. bls.)